

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 14ης Απριλίου 1994 *

Στην υπόθεση T-10/93,

A., κάτοικος Χαλαρα (Μεξικό), εκπροσωπούμενος από τη Nathalie Leclerc-Petit, δικηγόρο Montpellier, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Francois Prum, 13 B, avenue Guillaume,

προσφεύγων,

υποστηριζόμενος από την

Union syndicale-Bruxelles, εκπροσωπούμενη από τον Jean-Noël Louis, δικηγόρο Βρυξελλών, και την **Union syndicale-Luxembourg**, εκπροσωπούμενη από τις Gérard Collin και Thierry Demaseure, δικηγόρους Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της Fiduciaire Myson SARL, 1, rue Glesener,

παρεμβαίνουσες,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Sean van Raerenbusch, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο, αφενός, την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής, της 16ης Μαρτίου 1992, περί επιβεβαιώσεως της αρνητικής ιατρικής γνωματεύσεως της υγειονομικής της υπηρεσίας και αρνήσεως προσλήψεως του προσφεύγοντος ως υπαλλήλου διοικήσεως και, αφετέρου, την ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που φέρεται ότι υπέστη ο προσφεύγων,

**ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ
ΕΥΡΩΠΑΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (τρίτο τμήμα),**

συγκείμενο από τους R. García-Valdecasas, Πρόεδρο, B. Vesterdorf και J. Biancarelli, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 26ης Ιανουαρίου 1994,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Το ιστορικό της υποθέσεως

- 1 Ο προσφεύγων είναι επιτυχών του γενικού διαγωνισμού COM/A/696 που αποσκοπούσε στην κατάρτιση ενός εφεδρικού πίνακα υπαλλήλων διοικήσεως ειδικών σε θέματα αναπτυξιακής συνεργασίας ιδίως στον τομέα της γεωργίας των τροπικών και υποτροπικών ζωνών. Με επιστολή της 5ης Ιουλίου 1991, η Επιτροπή γνωστοποίησε στον προσφεύγοντα ότι το όνομά του είχε περιληφθεί στον πίνακα επιτυχόντων.

- 2 Στις 24 Οκτωβρίου 1991, ο προσφεύγων υποβλήθηκε, στην υγειονομική υπηρεσία της Επιτροπής, στην ιατρική εξέταση που προβλέπει το άρθρο 33, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ).

- 3 Κατά τη διάρκεια της εν λόγω εξετάσεως, ο προσφεύγων δήλωσε αυθορμητώς στον ιατρό-σύμβουλο ότι είναι ορο-θετικός και υποβλήθηκε εκουσίως στις δοκιμασίες ανιχνεύσεως του ιού της ανοσοποιητικής ανεπάρκειας του ανθρώπου (HIV). Κατά την εξέταση αυτή συμφωνήθηκε να αποσταλεί ως ενημερωτικό συμπλήρωμα των εξετάσεων που πραγματοποίησε ή παρήγγειλε ο ιατρός-σύμβουλος του οργάνου μια πρόσφατη ιατρική έκθεση του θεράποντος ιατρού του προσφεύγοντος Dr. F.

- 4 Με επιστολή της 28ης Νοεμβρίου 1991, ο ιατρός-σύμβουλος της Επιτροπής εξέδωσε γνωμάτευση περί μη πληρώσεως των προϋποθέσεων υγείας. Το έγγραφο αυτό έχει ως εξής:

«Ως υποψήφιος υπάλληλος διοικήσεως στις αντιπροσωπείες Αφρικής-Καραϊβικής-Ειρηνικού (ΑΚΕ) υποβληθήκατε στις 24. 10. 1991 από την υγειονομική υπηρεσία της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην ιατρική εξέταση διορισμού, σύμφωνα με τον Κανονισμό Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων της ΕΟΚ.

Κατά την εξέταση μου δηλώσατε τη φύση της νόσου από την οποία έχετε προσβληθεί. Συμφωνήσαμε ότι θα μου αποσταλεί, ως ενημερωτικό συμπλήρωμα των εξετάσεων που έγιναν στο πλαίσιο της ιατρικής εξετάσεως διορισμού σας, μια πρόσφατη ιατρική έκθεση του θεράποντος ιατρού σας Dr. F.

Στις 25 Νοεμβρίου 1991 έλαβα την από 14 Νοεμβρίου 1991 έκθεση του Dr. F.

Με λύπη μου σας πληροφορώ ότι, με βάση τις εξετάσεις στις οποίες υποβληθήκατε στην υπηρεσία μας και την έκθεση του Dr. F., η υγειονομική υπηρεσία αδυνατεί να εκδώσει ευνοϊκή γνωμάτευση περί πληρώσεως των προϋποθέσεων υγείας που απαιτούνται για την άσκηση των καθηκόντων για τα οποία είστε υποψήφιος.

Είναι πρόδηλον ότι αυτή η αρνητική γνωμάτευση σχετίζεται με τη φύση των καθηκόντων της θέσεως που ζητείτε να καταλάβετε.»

- 5 Κατόπιν τούτου, ο προσφεύγων προσέφερε στην υγειονομική υπηρεσία του άρθρου 33, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ.

6 Η υγειονομική επιτροπή επικύρωσε, με έγγραφο της 5ης Μαρτίου 1992 προς τις αρμόδιες υπηρεσίες της Επιτροπής, τη γνωμάτευση του ιατρού-συμβούλου ως εξής:

«Η υγειονομική επιτροπή, αφού εξέτασε τον ιατρικό φάκελο που καταρτίστηκε ενόψει του διορισμού του ενδιαφερομένου και τις σχετικές εκθέσεις του ειδικευμένου ιατρού τον οποίο αυτός συμβουλευθήκε, καθώς και τις ιατρικές εκθέσεις που προσκόμισε στην Επιτροπή ο ενδιαφερόμενος και αφού άκουσε τον ιατρό που εξέδωσε τη γνωμάτευση περί μη πληρώσεως των προϋποθέσεων υγείας, σχημάτισε τη γνώμη ότι ο G. δεν πληροί τις προϋποθέσεις υγείας που απαιτούνται για την άσκηση των καθηκόντων του.»

7 Στη συνέχεια, η καθής κοινοποίησε την απόφασή της στον προσφεύγοντα με επιστολή της 16ης Μαρτίου 1992. Η επιστολή αυτή έχει ως εξής:

«Σε απάντηση της επιστολής σας της 17ης Δεκεμβρίου 1991, σας πληροφορώ ότι η υγειονομική επιτροπή συνήλθε στις 5 Μαρτίου 1992 προκειμένου να εξετάσει τη γνωμάτευση περί μη πληρώσεως των προϋποθέσεων υγείας που εκδόθηκε κατόπιν της ιατρικής εξετάσεως στην οποία υποβλήθήκατε στις 24 Οκτωβρίου 1991.

Με λύπη μου σας πληροφορώ ότι η εν λόγω επιτροπή επικύρωσε την αρνητική αυτή γνωμάτευση. Ός εκ τούτου καθίσταται φανερόν ότι δεν πληροίτε τις προϋποθέσεις υγείας που απαιτούνται για την άσκηση των καθηκόντων υπαλλήλου διοικήσεως στην υπηρεσία της Επιτροπής σύμφωνα με το άρθρο 28, πέμπτο εδάφιο, του ΚΥΚ.

Δυστυχώς, η υποψηφιότητά σας δεν είναι πλέον δυνατόν να ληφθεί υπόψη.»

8 Με έγγραφο της 12ης Ιουνίου 1992, ο προσφεύγων υπέβαλε, κατά της αποφάσεως της 16ης Μαρτίου 1992, διοικητική ένσταση υπό την έννοια των διατά-

ξεων του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, προς στήριξη της οποίας επικαλέστηκε, μεταξύ άλλων, τα συμπεράσματα 89/C 28/02 του Συμβουλίου και των Υπουργών Υγείας των κρατών μελών, συνελθόντων στα πλαίσια του Συμβουλίου της 15ης Δεκεμβρίου 1988 σχετικά με το AIDS και τον χώρο εργασίας (ΕΕ 1989, C 28, σ. 2, στο εξής: συμπεράσματα του Συμβουλίου και των Υπουργών Υγείας), σύμφωνα με τα οποία «ένας φορέας του HIV που δεν παρουσιάζει παθολογικά συμπτώματα συνδεδεμένα με το AIDS θα πρέπει να θεωρείται και να αντιμετωπίζεται ως κανονικός εργαζόμενος, κατάλληλος προς εργασία».

- 9 Η Επιτροπή, με την από 9 Οκτωβρίου 1992 απόφασή της η οποία κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα με επιστολή της 16ης Οκτωβρίου 1992, απάντησε, κατ' ουσίαν, ότι η απόφασή της να μην προσλάβει τον προσφεύγοντα ήταν σύμφωνη με τις διατάξεις των Οργανισμών της Κοινότητας και ιδίως με τα συμπεράσματα του Συμβουλίου και των Υπουργών Υγείας, δεδομένου ότι στην περίπτωση του προσφεύγοντος έχει εκδηλωθεί ασθένεια και ότι αυτός έχει περάσει το στάδιο της απλής οροθετικότητας. Η Επιτροπή προσέθεσε, εξάλλου, ότι, δεδομένου ότι ο προσφεύγων είχε τυπικά αναλάβει να εκπληρώσει ένα σημαντικό μέρος των καθηκόντων του στις αντιπροσωπείες που βρίσκονται σε αναπτυσσόμενες χώρες, οι απαιτήσεις και οι περιβαλλοντολογικές συνθήκες της πιθανής θέσεως εργασίας του καθώς και η ανεπαρκής τοπική ιατρική υποδομή αποτελούν πρόσθετα στοιχεία που πρέπει να ληφθούν υπόψη.

Η διαδικασία

- 10 Υπό τις περιστάσεις αυτές, ο προσφεύγων, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 21 Ιανουαρίου 1993, άσκησε την παρούσα προσφυγή.
- 11 Με έγγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 5 Μαΐου 1993, η Union syndicale-Bruxelles και η Union syndicale-Luxembourg ζήτησαν να παρέμβουν προς υποστήριξη των αιτημάτων του προσφεύγοντος. Με Διάταξη της 22ας Ιουνίου 1993, ο Πρόεδρος του τρίτου τμήματος επέτρεψε την παρέμβασή τους. Οι παρεμβαίνουσες κατέθεσαν κοινό υπόμνημα παρεμβάσεως την 1η Σεπτεμβρίου 1993. Ο προσφεύγων δεν κατέθεσε παρατηρήσεις ως προς το υπόμνημα παρεμβάσεως.

- 12 Κατόπιν αιτήσεως του προσφεύγοντος, το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα) αποφάσισε να διεξαχθεί η προφορική διαδικασία κεκλεισμένων των θυρών και να αντικατασταθεί το όνομα του προσφεύγοντος σε όλες τις δημοσιεύσεις από το γράμμα Α.
- 13 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα) αποφάσισε να καλέσει τον προσφεύγοντα να καταθέσει τον ιατρικό φάκελο της εξετάσεως που διενήργησε ο Dr. P., του Ιατρικού Κέντρου των επιχειρήσεων που ασκούν δραστηριότητες στο εξωτερικό το οποίο εδρεύει στο Παρίσι, και να επιβεβαιώσει ότι συναινεί εκ μέρους της Επιτροπής στην προσκόμιση του ιατρικού του φακέλου. Αφού ο προσφεύγων συμμορφώθηκε προς αυτήν την πρόσκληση καταθέτοντας τον ιατρικό φάκελο που είχε καταρτίσει ο Dr. F. και επιβεβαιώνοντας τη συναίνεσή του για την εκ μέρους της Επιτροπής προσκόμιση του ιατρικού του φακέλου και αφού η τελευταία προσκόμισε τον εν λόγω φάκελο, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Το Πρωτοδικείο κάλεσε τους κυρίους διαδίκους να παραστούν, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, συνοδευόμενοι από ιατρούς της επιλογής τους, ικανούς να απαντήσουν σε ιατρικής φύσεως ερωτήματα γενικού χαρακτήρα. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ο προσφεύγων και οι παρεμβαίνουσες συνοδεύονταν από τον Dr. W., υποδιευθυντή κλινικής για τις μεταδοτικές ασθένειες στο νοσοκομείο Saint-Pierre των Βρυξελλών και ο εκπρόσωπος της Επιτροπής συνοδευόταν από τον ιατρό-σύμβουλο του οργάνου, Dr. S.
- 14 Οι διάδικοι αγόρευαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη συνεδρίαση της 26ης Ιανουαρίου 1994.

Αιτήματα των διαδίκων

- 15 Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- 1) να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 16ης Μαρτίου 1992, με την οποία αυτή αρνήθηκε να λάβει υπόψη την υποψηφιότητά του.

2) να ακυρώσει την απόφαση που εξέδωσε η Επιτροπή στις 9 Οκτωβρίου 1992 περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεώς του.

3) να υποχρεώσει την Επιτροπή να του καταβάλει το ποσό των 50 000 γαλλικών φράγκων (FF) ως χρηματική ικανοποίηση της ηθικής βλάβης.

5) να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

16 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

1) να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη.

2) να κρίνει κατά νόμο επί των δικαστικών εξόδων.

17 Οι παρεμβαίνουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

1) να δεχθεί τα αιτήματα του προσφεύγοντος, όπως εκτίθενται στο εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο.

2) να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων στα οποία υποβλήθηκαν οι παρεμβαίνουσες.

Ός προς τα ακυρωτικά αιτήματα

- 18 Για να στηρίξει τα αιτήματα αυτά ο προσφεύγων επικαλείται πέντε λόγους ακυρώσεως, που αντλούνται, αντιστοίχως, από την προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας, την έλλειψη αιτιολογίας της προσβαλλομένης αποφάσεως, την παραβίαση της αρχής της ισότητας, την προσβολή του δικαιώματος σεβασμού της ιδιωτικής ζωής και, τέλος, από την προδήλως εσφαλμένη εκτίμηση καθώς και τη μη τήρηση των συμπερασμάτων του Συμβουλίου και των Υπουργών Υγείας.
- 19 Οι παρεμβαίνουσες επικαλούνται, εκτός από τους λόγους που προβάλλει ο προσφεύγων, έναν λόγο που αντλείται από την έλλειψη νομιμότητας του άρθρου 33, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ. Το Πρωτοδικείο φρονεί ότι πρέπει πρώτα να εξεταστεί ο τελευταίος αυτός λόγος.

Ός προς τον λόγο ακυρώσεως περί ελλείψεως νομιμότητας του άρθρου 33, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ

- 20 Οι παρεμβαίνουσες ισχυρίζονται ότι η προσβαλλομένη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί διότι βασίζεται σε μια ιατρική γνωμάτευση που στερείται νομιμότητας, δεδομένου ότι θεμελιώνεται στο άρθρο 33, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ περί της συγκροτήσεως και λειτουργίας της υγειονομικής επιτροπής, το οποίο καθαυτό στερείται νομιμότητας. Οι παρεμβαίνουσες υποστηρίζουν, πρώτον, ότι το άρθρο 33, δεύτερο εδάφιο, στο μέτρο που προβλέπει ότι η υγειονομική επιτροπή απαρτίζεται από τρεις ιατρούς επιλεγμένους από την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ) μεταξύ των ιατρών-συμβούλων των θεσμικών οργάνων, προσβάλλει τα δικαιώματα άμυνας των υποψηφίων. Στην προκειμένη περίπτωση, η προσβολή είναι ακόμη σοβαρότερη, δεδομένου ότι ο ιατρός-σύμβουλος που εξέδωσε την αρχική γνωμάτευση περί μη πληρώσεως των προϋποθέσεων υγείας ήταν αυτός που υπέδειξε στη γενική διεύθυνση προσωπικού και διοικήσεως τους τρεις ιατρούς που επιθυμούσε να μετάσχουν στη σύνθεση της υγειονομικής επιτροπής. Μια επιτροπή που έχει συγκροτηθεί υπό τις συνθήκες αυτές δεν παρέχει ουδεμία εγγύηση αμεροληψίας ή ανεξαρτησίας έναντι των κοινοτικών οργάνων κατά παραβίαση της αρχής του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας του προσφεύγοντος. Δεύτερον, οι παρεμβαίνουσες ισχυρίζονται ότι η λειτουργία της υγειονομικής επιτροπής, όπως προβλέπεται στο άρθρο 33, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ, συνεπάγεται επίσης την προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας του υποψηφίου, δεδομένου ότι ο υποψήφιος ο οποίος έχει αποκλειστεί εξαιτίας μιας ιατρικής γνωματεύσεως περί μη πληρώσεως των προϋποθέσεων υγείας οφείλει να λάβει ο ίδιος την πρωτοβουλία να ζητήσει από την υγειονομική επιτροπή να ακουστεί ο ίδιος καθώς και ο θεράπων

ιατρός του, ενώ αγνοεί πλήρως το περιεχόμενο της εν λόγω γνωματεύσεως. Επομένως, στην πλειονότητα των περιπτώσεων, η υγειονομική επιτροπή συγκαλείται και λαμβάνει τις αποφάσεις της με βάση το έγγραφο υλικό, χωρίς να ακούει ούτε τον υποψήφιο ούτε τον θεράποντα ιατρό του. Τέλος, οι παρεμβαίνουσες υποστηρίζουν ότι μέχρι και σήμερα δεν έχουν μάθει σε ποια στοιχεία βασίζονται οι κρίσεις της υγειονομικής επιτροπής. Κατά την άποψή τους, φαίνεται ότι η υγειονομική επιτροπή λειτουργεί ως απλό όργανο επιβεβαίωσης των αποφάσεων του ιατρού-συμβούλου του θεσμικού οργάνου.

- 21 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι ο λόγος αυτός είναι, αφενός, απαράδεκτος, εφόσον δεν προβλήθηκε από τον προσφεύγοντα ούτε με την ένσταση ούτε με την προσφυγή του και, αφετέρου, αβάσιμος, διότι από κανένα στοιχείο της δικογραφίας δεν προκύπτει ότι η υγειονομική επιτροπή, κατά την εξέταση του φακέλου, που είχε καταρτιστεί κατόπιν της ιατρικής εξετάσεως διορισμού του προσφεύγοντος, δεν επέδειξε την επιβαλλόμενη αντικειμενικότητα και αμεροληψία.
- 22 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει εκ προομίον ότι, κατά το άρθρο 33, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ, «πριν από τον διορισμό του, ο υποψήφιος που έχει επιλεγεί επιβάλλεται σε ιατρική εξέταση από τον ιατρό-σύμβουλο του οργάνου, για να βεβαιωθεί το όργανο αυτό ότι ο υποψήφιος πληροί τις προϋποθέσεις που απαιτούνται από το άρθρο 28, πέμπτη περίπτωση», και ότι, κατά το δεύτερο εδάφιο του άρθρου αυτού, «αν η ιατρική εξέταση που προβλέπεται στο πρώτο εδάφιο οδηγήσει σε αρνητική γνωμάτευση, ο υποψήφιος μπορεί να ζητήσει, μέσα σε προθεσμία είκοσι ημερών από τη στιγμή που θα λάβει την κοινοποίηση εκ μέρους του οργάνου, να εξεταστεί η περίπτωσή του από ιατρική επιτροπή που απαρτίζεται από τρεις ιατρούς επιλεγμένους από την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή μεταξύ των ιατρών-συμβούλων των θεσμικών οργάνων. Ο ιατρός-σύμβουλος που έκανε την πρώτη αρνητική γνωμάτευση ακούεται από ιατρική επιτροπή. Ο υποψήφιος μπορεί να καταθέσει στην ιατρική επιτροπή τη γνωμάτευση ενός ιατρού δικής του επιλογής (...)».
- 23 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, πρώτον, ότι ο κοινοτικός νομοθέτης, όταν περιέλαβε στον ΚΥΚ διάταξη προβλέπουσα ιατρική εξέταση πριν από κάθε πρόσληψη, δεν υποχρεούται από κανέναν υπέρτερο κανόνα κοινοτικού δικαίου ούτε από άλλον κανόνα αναγκαστικού χαρακτήρα να καθιερώσει εσωτερικό μηχανισμό δευτεροβαθμίου ελέγχου της γνωματεύσεως που εκδίδει ο ιατρός-σύμβουλος κατόπιν της εν λόγω ιατρικής εξετάσεως. Εάν, παρ' όλ' αυτά, ο νομοθέτης θέσπισε με το προαναφερθέν άρθρο 33, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ,

δευτεροβάθμια υγειονομική επιτροπή, το έπραξε με σκοπό να παράσχει μια πρόσθετη εγγύηση στους υποψηφίους και να βελτιώσει κατ' αυτόν τον τρόπο την προστασία των δικαιωμάτων τους.

24 Υπ' αυτές τις συνθήκες, το Πρωτοδικείο φρονεί, δεύτερον, ότι μια υγειονομική επιτροπή απαρτιζόμενη από τρεις ιατρούς στους οποίους δεν συγκαταλέγεται ο ιατρός-σύμβουλος που εξέδωσε την αρχική γνωμάτευση περί μη πληρώσεως των προϋποθέσεων υγείας και οι οποίοι επιλέγονται μεταξύ των ιατρών-συμβούλων των θεσμικών οργάνων και όχι μόνο μεταξύ των ιατρών-συμβούλων του οικείου οργάνου, αποτελεί μια πραγματική πρόσθετη εγγύηση για τους υποψηφίους. Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, εξάλλου, ότι η επιχειρηματολογία των παρεμβαινουσών, σύμφωνα με την οποία οι εν λόγω τρεις ιατροί δεν είναι ούτε επαρκώς αρμόδιοι ούτε επαρκώς αμερόληπτοι, δεν στηρίζεται σε κανένα στοιχείο που να δικαιολογεί τη βασιμότητά της. Συνεπώς, το Πρωτοδικείο δεν μπορεί να δεχθεί το επιχείρημα των παρεμβαινουσών, ότι το άρθρο 33, δεύτερο εδάφιο, στο μέτρο που θέτει τους κανόνες συνθέσεως της υγειονομικής επιτροπής, παραβιάζει την αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας του προσφεύγοντος.

25 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, στη συνέχεια, ότι από το προαναφερθέν άρθρο 33, δεύτερο εδάφιο, προκύπτει σαφώς ότι ο υποψήφιος μπορεί να καταθέσει στην υγειονομική επιτροπή τη γνωμάτευση ιατρού δικής του επιλογής. Εξάλλου, από τη δικογραφία προκύπτει ότι εν προκειμένω η υγειονομική υπηρεσία της Επιτροπής δεν κάλεσε τον προσφεύγοντα να προσκομίσει απλώς στην υγειονομική επιτροπή όλα τα έγγραφα που θα έκρινε χρήσιμα, αλλά, επιπλέον, τον κάλεσε να παρουσιαστεί αυτοπροσώπως ή να εκπροσωπηθεί από ιατρό δικής του επιλογής. Άλλωστε, κατά πάγια νομολογία, ο υποψήφιος μπορεί πάντοτε να ζητεί και να επιτυγχάνει τη γνωστοποίηση των λόγων που δικαιολογούν τη γνωμάτευση περί μη πληρώσεως των προϋποθέσεων υγείας στον θεράποντα ιατρό της επιλογής του (βλ. την απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Απριλίου 1978, 75/77, Mollet κατά Επιτροπής, Rec. 1978, σ. 897, και την απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1992, T-121/89 και T-13/90, X κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-2195). Η γνωστοποίηση αυτή μπορεί να γίνει πριν από τη σύγκληση της υγειονομικής επιτροπής.

26 Στην προκειμένη περίπτωση, το Πρωτοδικείο σημειώνει πως δεν αμφισβητείται ότι ο προσφεύγων πληροφορήθηκε τηλεφωνικώς την αιτιολογία της γνωματεύσεως περί μη πληρώσεως των προϋποθέσεων υγείας πριν ακόμη του κοινοποιηθεί εγγράφως η εν λόγω γνωμάτευση. Υπ' αυτές τις συνθήκες είναι αβάσιμο το επιχείρημα των παρεμβαινουσών ότι οι αποκλεισθέντες υποψήφιοι οφείλουν να αναλάβουν την πρωτοβουλία να ζητήσουν να ακουστούν από την υγειονομική

επιτροπή, ενώ αγνοούν το ιατρικής φύσεως περιεχόμενο της γνωματεύσεως περί μη πληρώσεως των προϋποθέσεων υγείας.

- 27 Όσον αφορά το ζήτημα σε ποια στοιχεία βασίζεται η υγειονομική επιτροπή, από το προαναφερθέν άρθρο 33, δεύτερο εδάφιο, προκύπτει, αφενός, ότι η εν λόγω επιτροπή οφείλει να βασίζεται στον ιατρικό φάκελο που έχει καταρτιστεί στο πλαίσιο του οικείου οργάνου, στην ακρόαση του ιατρού-συμβούλου που εξέδωσε τη γνωμάτευση περί μη πληρώσεως των προϋποθέσεων υγείας, καθώς και, ενδεχομένως, στη γνωμάτευση που εκδίδει ο ιατρός τον οποίο έχει επιλέξει ελεύθερα ο υποψήφιος. Αφετέρου, όπως επιβεβαιώνεται εν προκειμένω από τη δικογραφία, η υγειονομική επιτροπή μπορεί να βασιστεί σε μια συζήτηση με τον υποψήφιο και/ή τον θεράποντα ιατρό του και σε όλα τα έγγραφα που ο υποψήφιος κρίνει χρήσιμο να της προσκομίσει. Επιπλέον, η υγειονομική επιτροπή μπορεί, αν το κρίνει σκόπιμο, να υποβάλει τον υποψήφιο σε νέα ιατρική εξέταση, δίδοντας ενδεχομένως εντολή για τη διενέργεια συμπληρωματικών δοκιμασιών ή ζητώντας τη γνωμάτευση άλλων ειδικών ιατρών. Επομένως, η υγειονομική επιτροπή είναι σε θέση να προβαίνει σε πλήρη και αμερόληπτη εκ νέου εξέταση της περιπτώσεως του υποψηφίου (βλ. την προαναφερθείσα απόφαση X κατά Επιτροπής).
- 28 Από το σύνολο των προηγούμενων σκέψεων προκύπτει ότι ο λόγος ακυρώσεως που στηρίζεται στην έλλειψη νομιμότητας του προαναφερθέντος άρθρου 33, δεύτερο εδάφιο, πρέπει εν πάση περιπτώσει να απορριφθεί, χωρίς να είναι αναγκαίο να εξεταστεί το παραδεκτό του.

Ως προς τον λόγο που στηρίζεται στην προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας

- 29 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ο προσφεύγων συντάχθηκε με τις αιτιάσεις που προέβαλαν οι παρεμβαίνουσες με το υπόμνημα παρεμβάσεώς τους, οι οποίες στηρίζονται στην προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας. Ο προσφεύγων και οι παρεμβαίνουσες υποστηρίζουν συναφώς ότι ο προσφεύγων δεν ενημερώθηκε επαρκώς για τη διαδικασία που προβλέπει το προαναφερθέν άρθρο 33, δεύτερο εδάφιο, ιδίως σχετικά με το απρόσβλητο της αποφάσεως της υγειονομικής επιτροπής όσον αφορά τις ιατρικής φύσεως κρίσεις. Συνεπώς, η άρνηση της Επιτροπής να λάβει υπόψη μια ιατρική έκθεση που κατάρτισε στις 28 Σεπτεμβρίου 1992 ο Dr. F., από την οποία προκύπτει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση βασίζεται σε ιατρική γνωμάτευση πάσχουσα καταφανή πλάνη εκτιμήσεως, συνιστά προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας. Οι παρεμβαίνουσες προσθέτουν ότι το γεγονός ότι ο ιατρός-σύμβουλος δεν γνωστοποίησε στον θεράποντα ιατρό του προσφεύγοντος ούτε τις διαπιστώσεις του κατά την ιατρική

εξέταση διορισμού ούτε τα αποτελέσματα της εξέτασής αυτής συνιστά επίσης προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας. Συνεπώς, ο προσφεύγων δεν ήταν σε θέση να προετοιμάσει την άμυνά του.

30 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι, όπως υποστήριξε η Επιτροπή, ο λόγος αυτός είναι αβάσιμος. Πράγματι, από τη δικογραφία προκύπτει, πρώτον, ότι η υγειονομική υπηρεσία της Επιτροπής, με επιστολή της 20ής Φεβρουαρίου 1992, πληροφόρησε τον προσφεύγοντα ότι «έχετε τη δυνατότητα να προσκομίσετε στην υγειονομική επιτροπή όλα τα έγγραφα (εκθέσεις, ακτινογραφίες, αναλύσεις, λειτουργικές δοκιμασίες κ. λπ.) που θα κρίνετε χρήσιμα» και ότι «δυνάμει του άρθρου 33 του ΚΥΚ ο ιατρός-σύμβουλος που εξέδωσε την αρχική αρνητική γνωμάτευση ακούεται από την υγειονομική επιτροπή», ενώ ο υποψήφιος μπορεί «να καταθέσει στην υγειονομική επιτροπή τη γνωμάτευση ιατρού της δικής του επιλογής». Όπως προκύπτει, δεύτερον, επίσης από τη δικογραφία, πριν από την έγγραφη γνωστοποίηση της αρχικής αρνητικής γνωματεύσεως στον προσφεύγοντα, ο ιατρός-σύμβουλος τον είχε ενημερώσει τηλεφωνικώς για το αποτέλεσμα της ιατρικής εξέτασής διορισμού και για τους λόγους της αρνητικής γνωματεύσεως που είχε εκδώσει. Επομένως, ο προσφεύγων ενημερώθηκε επαρκώς για τη διαδικασία που προβλέπει το προαναφερθέν άρθρο 33, δεύτερο εδάφιο. Το Πρωτοδικείο σημειώνει, εξάλλου, ότι η προαναφερθείσα επιστολή της 20ής Φεβρουαρίου 1992 επέστησε ρητώς την προσοχή του προσφεύγοντος στη δυνατότητα που είχε να καταθέσει στην υγειονομική επιτροπή τη γνωμάτευση ιατρού της δικής του επιλογής. Συνεπώς, η αιτίαση που προσάπτει ο προσφεύγων στην Επιτροπή, ότι αρνήθηκε να λάβει υπόψη την ιατρική έκθεση που είχε καταρτίσει ο θεράπων ιατρός του στις 28 Σεπτεμβρίου 1992, δηλαδή έξι μήνες μετά την ιατρική γνωμάτευση της υγειονομικής επιτροπής, δεν είναι βάσιμη. Τέλος, καμία διάταξη του ΚΥΚ δεν επιβάλλει στον ιατρό-σύμβουλο την υποχρέωση να ενημερώσει τον θεράποντα ιατρό, και όχι τον ίδιο τον ενδιαφερόμενο, για το αποτέλεσμα της ιατρικής εξέτασής διορισμού. Συγκεκριμένα, ναι μεν το Πρωτοδικείο επισήμανε, με την προαναφερθείσα απόφασή του X κατά Επιτροπής, ότι η υποχρέωση αιτιολογήσεως μιας βλαπτικής αποφάσεως πρέπει να συμβιβάζεται με τις ανάγκες του ιατρικού απορρήτου και ότι ο συμβιβασμός αυτός επιτυγχάνεται με την ευχέρεια που έχει ο ενδιαφερόμενος να ζητεί και να επιτυγχάνει τη γνωστοποίηση των σχετικών με τη μη πλήρωση των προϋποθέσεων υγείας λόγων στον θεράποντα ιατρό που αυτός έχει επιλέξει, πλην όμως η ευχέρεια αυτή ουδόλως αποκλείει τη δυνατότητα του ιατρού-συμβούλου να γνωστοποιήσει τους σχετικούς με τη μη πλήρωση των προϋποθέσεων υγείας λόγους απευθείας στον ενδιαφερόμενο, αν το κρίνει σκόπιμο και σύμφωνο με την ιατρική δεοντολογία. Εν προκειμένω, και σε κάθε περίπτωση, αυτή η επιλογή, στην οποία προέβη ο ιατρός-σύμβουλος,

δεν συνιστά παραβίαση της αρχής του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας, δεδομένου ότι ο προσφεύγων γνώριζε την κατάσταση της υγείας του, όπως αυτή προκύπτει από το σύνολο των στοιχείων της δικογραφίας.

31 Επομένως, αυτός ο λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Ός προς τον λόγο ακυρώσεως που στηρίζεται στην έλλειψη αιτιολογίας της προσβαλλόμενης αποφάσεως

32 Κατά την προφορική διαδικασία ο προσφεύγων και οι παρεμβαίνουσες ισχυρίστηκαν ότι κατά παράβαση του άρθρου 25 του ΚΥΚ ούτε η αρνητική ιατρική γνωμάτευση που εκδόθηκε στις 28 Νοεμβρίου 1991 από τον ιατρό-σύμβουλο της Επιτροπής ούτε η γνωμάτευση που εκδόθηκε στις 5 Μαρτίου 1992 από την υγειονομική επιτροπή προς επικύρωση της πρώτης ούτε η προσβαλλόμενη απόφαση ούτε η από 16 Οκτωβρίου 1992 απάντηση της Επιτροπής στην ένσταση του προσφεύγοντος περιέχουν αιτιολογία που να επιτρέπει στον προσφεύγοντα να λάβει γνώση των ιατρικών δεδομένων στα οποία στηρίζεται η προσβαλλόμενη απόφαση.

33 Η Επιτροπή αντιτάσσει ότι ο προσφεύγων γνώριζε κάλλιστα την κατάσταση της υγείας του, αφού είχε ο ίδιος δηλώσει αυθορμητώς την οροθετικότητά του στον ιατρό-σύμβουλο της Επιτροπής κατά την ιατρική εξέταση διορισμού. Επιπλέον, ο ιατρός-σύμβουλος, πριν κοινοποιήσει εγγράφως την αρνητική ιατρική του γνωμάτευση, είχε ο ίδιος ενημερώσει τηλεφωνικώς τον προσφεύγοντα για τη γνωμάτευσή του και την αιτιολογία της, γεγονός που ο προσφεύγων αναγνώρισε ρητώς με την επιστολή του προς την Επιτροπή της 17ης Δεκεμβρίου 1991.

34 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει εκ προοιμίου ότι, κατά πάγια νομολογία, η υποχρέωση αιτιολογήσεως που προβλέπεται στο άρθρο 25, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ αποσκοπεί αφενός μεν στην παροχή στον ενδιαφερόμενο ικανοποιητικών ενδείξεων για να κρίνει το βάσιμο της βλαπτικής ασκήσεως προσφυγής ενώπιον του Πρωτοδικείου και αφετέρου να επιτρέψει στο Πρωτοδικείο να ασκήσει τον έλεγχό του (βλ. την απόφαση του Δικαστηρίου της 26ης Νοεμβρίου 1981, 195/80, Michel κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1981, σ. 2861, και την απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Φεβρουαρίου 1992, Τ-52/90, Volger κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1992, σ. II-121).

- 35 Ώστόσο, αυτή η υποχρέωση αιτιολογήσεως πρέπει κατά πάγια νομολογία «να συμβιβάζεται με τις ανάγκες του ιατρικού απορρήτου που καθιστούν κάθε ιατρό — πλην εξαιρετικών περιστάσεων — κριτή όσον αφορά τη δυνατότητα ανακοινώσεως στα πρόσωπα που νοσηλεύει ή εξετάζει της φύσεως των παθήσεων από τις οποίες αυτά θα μπορούσαν να προσβληθούν. Ο συμβιβασμός αυτός επιτυγχάνεται με την ευχέρεια που έχει ο ενδιαφερόμενος να ζητεί και να επιτυγχάνει τη γνωστοποίηση των σχετικών με τη μη πλήρωση των προϋποθέσεων υγείας λόγων στον θεράποντα ιατρό που αυτός έχει επιλέξει (βλ. την απόφαση του Δικαστηρίου της 27ης Οκτωβρίου 1977, 121/76, Moli κατά Επιτροπής, Rec. 1977, σ. 1971, και την προαναφερθείσα απόφαση X κατά Επιτροπής). Εξάλλου, όσον αφορά την έκταση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη το πλαίσιο εντός του οποίου ελήφθη μια απόφαση και το ενδεχόμενο ότι ο ενδιαφερόμενος γνωρίζει το πλαίσιο αυτό (βλ. τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 24ης Φεβρουαρίου 1981, 161/80 και 162/80, Carbognani και Zabetta κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 543, και της 23ης Μαρτίου 1988, 19/87, Heica κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 1681).
- 36 Ενόψει των αρχών που προαναφέρθηκαν, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, πρώτον, ότι τόσο η αρνητική ιατρική γνωμάτευση του ιατρού-συμβούλου της Επιτροπής όσο και η γνωμάτευση της υγειονομικής επιτροπής περιορίζονται στην αναφορά αφενός των αποτελεσμάτων των ιατρικών εξετάσεων που έγιναν και αφετέρου του γεγονότος ότι τα αποτελέσματα αυτά βασίζονται στην εξέταση που διεξήχθη στην υγειονομική υπηρεσία της Επιτροπής και στην έκθεση του Dr. F. της 14ης Νοεμβρίου 1991. Επομένως, καμία από αυτές τις δύο γνωματεύσεις δεν επιτρέπει, καθαυτή, σε πρώτη ανάλυση, στον προσφεύγοντα να λάβει γνώση των ειδικότερων διαπιστώσεων στις οποίες αυτές βασίζονται.
- 37 Ώστόσο, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, δεύτερον, ότι, ενόψει του συνόλου των στοιχείων της δικογραφίας, πριν από την ιατρική εξέταση διορισμού ο προσφεύγων γνώριζε με βεβαιότητα την κατάσταση της υγείας του και τη νόσο από την οποία είχε προσβληθεί, όπως προκύπτει, μεταξύ άλλων, από το γεγονός ότι ο ίδιος ενημέρωσε αυθορμητώς τον ιατρό-σύμβουλο της Επιτροπής για την οροθετικότητά του κατά τη διάρκεια της εν λόγω ιατρικής εξέτασεως.
- 38 Τρίτον, όπως προαναφέρθηκε (βλ. σκέψη 30) από τη δικογραφία προκύπτει, χωρίς να αμφισβητείται από τον προσφεύγοντα, ότι ο ιατρός-σύμβουλος της Επιτροπής, πριν γνωστοποιήσει εγγράφως στον προσφεύγοντα στις 28 Νοεμβρίου 1991 την αρνητική ιατρική γνωμάτευσή του, τον ενημέρωσε τηλεφωνικώς για το αποτέλεσμα της ιατρικής εξέτασεως και για την αιτιολογία της γνωματεύσεως. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ο ιατρός-σύμβουλος της Επιτροπής βεβαίωσε, συναφώς, χωρίς να αντικρουστεί από τον προσφεύγοντα, ότι

με την ευκαιρία εκείνη ενημέρωσε τον προσφεύγοντα σχετικά με τις ιατρικής φύσεως διαπιστώσεις και τους λόγους στους οποίους βασιζόταν η αρνητική γνωμάτευσή του. Το γεγονός αυτό επιβεβαιώνεται, εξάλλου, από την επιστολή της 12ης Δεκεμβρίου 1991, την οποία απέστειλε ο ίδιος ο προσφεύγων στην Επιτροπή και στην οποία αναφέρει τα εξής: «Έλαβα την επιστολή σας της 28ης Νοεμβρίου 1991, με την οποία μου κοινοποιείτε την απόφαση που λάβατε κατόπιν των αποτελεσμάτων της ιατρικής εξέτάσεώς μου. Σας είμαι ευγνώμων που με ενημερώσατε προηγουμένως τηλεφωνικώς. Ειλικρινώς, πιστεύω ότι η (υγειονομική επιτροπή) θα επιβεβαιώσει την γνωμάτευσή σας (...)».

- 39 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, τέλος, ότι η απάντηση της Επιτροπής στη διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος περιέχει πρόσθετες πληροφορίες σε σχέση με εκείνες που περιλαμβάνουν οι γνωματεύσεις του ιατρού-συμβούλου και της υγειονομικής επιτροπής. Πράγματι, σ' αυτήν την απάντηση αναφέρεται, μεταξύ άλλων, ως αιτιολογία της προσβαλλομένης απόφασεως ότι τα συμπεράσματα του Συμβουλίου και των Υπουργών Υγείας, στα οποία αναφέρθηκε ο προσφεύγων με την ένστασή του, «κάνουν λόγο για τα πρόσωπα "που δεν παρουσιάζουν παθολογικά συμπτώματα συνδεδεμένα με το AIDS", κάτι που — σύμφωνα με τις πληροφορίες που παρασχέθηκαν από την υγειονομική υπηρεσία — δεν συμβαίνει στην περίπτωση του Α. », ότι «κατά την άποψη της υγειονομικής υπηρεσίας (τηρουμένου ταυτοχρόνως του απορρήτου και χωρίς τη γνωστοποίηση λεπτομερειών σχετικών με την κατάσταση της υγείας του ενδιαφερομένου), ο προσφεύγων έχει προσβληθεί από τη νόσο», ότι «έχει υπερβεί το στάδιο της απλής οροθετικότητας» και ότι «διαπιστώθηκε πως ο Α. υφίσταται ειδική θεραπευτική αγωγή για τη συμπτωματολογία αυτή, χωρίς να είναι δυνατό να θεωρηθεί ως ασυμπτωματικός φορέας».
- 40 Με βάση αυτές τις διαπιστώσεις, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η Επιτροπή τήρησε εν προκειμένω την υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπείχε, η οποία, όπως έχει υπομνηστεί ανωτέρω (σκέψη 35), όφειλε να συμβιβάζεται με τις ανάγκες του ιατρικού απορρήτου. Επομένως, τα δικαιώματα άμυνας του προσφεύγοντος δεν προσβλήθηκαν ελλείψει αιτιολογίας ούτε το Πρωτοδικείο στερήθηκε τη δυνατότητα να ελέγξει τη νομιμότητα της αποφάσεως. Συνεπώς, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει, εν πάση περιπτώσει, να απορριφθεί, χωρίς να χρειάζεται το Πρωτοδικείο να αποφανθεί για το παραδεκτό του.

Ως προς τον λόγο ακυρώσεως που στηρίζεται στην παραβίαση της αρχής της ισότητας

41 Ο προσφεύγων και οι παρεμβαίνουσες ισχυρίζονται ότι το γεγονός ότι ο προσφεύγων δήλωσε αυθορμήτως την οροθετικότητά του είχε ως συνέπεια, υπό τις συνθήκες της υπό κρίση υποθέσεως, μια ανισότητα μεταχειρίσεως σε βάρος του, σε σχέση με τους υποψηφίους που δεν αποκαλύπτουν την οροθετικότητά τους. Αυτή η ανισότητα μεταχειρίσεως και η δυσμενής διάκριση απορρέουν, κατά την άποψη του προσφεύγοντος, από την αδυναμία της υγειονομικής επιτροπής να επιβάλει στους υποψηφίους μια δοκιμασία ανιχνεύσεως του HIV, με αποτέλεσμα η διάγνωση της ενδεχόμενης οροθετικότητας των προσώπων αυτών να εξαρτάται αποκλειστικά από την καλή πίστη τους και να γίνεται επομένως κατά τρόπο τυχαίο και ενέχοντα κάλλιστα διακριτική μεταχείριση.

42 Κατά πάγια νομολογία, παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως υφίσταται όταν δύο κατηγορίες προσώπων, των οποίων οι πραγματικές και νομικές καταστάσεις δεν παρουσιάζουν ουσιώδη διαφορά, τυγχάνουν διαφορετικής μεταχειρίσεως ή όταν διαφορετικές καταστάσεις αντιμετωπίζονται ταυτόσημα (βλ. την απόφαση του Πρωτοδικείου της 7ης Φεβρουαρίου 1991, T-18/89 και T-24/89, Ταγαράς κατά Δικαστηρίου, Συλλογή 1991, σ. II-53).

43 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι στην προκειμένη περίπτωση η κατάσταση του προσφεύγοντα, όπως περιγράφεται ανωτέρω στη σκέψη 3, ουδόλως μπορεί να συγκριθεί με εκείνη ενός άλλου υποψηφίου που δεν έχει προβεί αυθορμήτως σε παρόμοια δήλωση κατά τη διάρκεια της ιατρικής εξετάσεως διορισμού. Υπό τις παρούσες συνθήκες και ανεξάρτητα από το αν ο προσφεύγων είχε δηλώσει ότι είναι οροθετικός, ο ιατρός-σύμβουλος και, στη συνέχεια, η υγειονομική επιτροπή όφειλαν να εξετάσουν, με βάση τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 28, στοιχείο ε', και 33, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ, εάν ο προσφεύγων πληρούσε τις απαιτούμενες προϋποθέσεις υγείας. Στη διαπίστωση αυτή προσθετέο το ότι η δήλωση στην οποία προβαίνει αυθορμήτως ένας υποψήφιος κατά την ιατρική εξέταση διορισμού, ότι έχει προσβληθεί από κάποια ασθένεια, δεν είναι δυνατό να έχει ως συνέπεια ότι ο ιατρός-σύμβουλος δεν μπορεί πλέον να ερευνά περαιτέρω το στοιχείο αυτό. Άλλως, η ιατρική εξέταση, η οποία πρέπει κατ' ανάγκη να βασίζεται σε κάποιον βαθμό στις δηλώσεις του υποψηφίου, θα έχανε κάθε χρησιμότητα.

- 44 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί, χωρίς να είναι αναγκαίο να εξεταστεί το παραδεκτό του.

Ως προς τον λόγο ακυρώσεως που στηρίζεται στην παραβίαση της αρχής του σεβασμού της ιδιωτικής ζωής και του άρθρου 8 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών

- 45 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η απόφαση περί αποκλεισμού του από μια θέση εργασίας που αντιστοιχεί στα καθήκοντα για τα οποία έχει επιτύχει στις εξετάσεις ενός διαγωνισμού, με βάση πληροφορίες σχετικές με την κατάσταση της υγείας του, τις οποίες είχε παράσχει αυθορμήτως στην υγειονομική υπηρεσία, χωρίς να έχει ουδεμία υποχρέωση προς τούτο, συνιστά μια καταφανή προσβολή του δικαιώματος κάθε προσώπου να διαχειρίζεται την υγεία του, ακόμη και τη ζωή του, και να αναλαμβάνει ενδεχομένως τους κινδύνους που είναι συμφυείς με την ικανοποίηση των βασικών επιθυμιών του, τόσο σε επαγγελματικό όσο και σε προσωπικό επίπεδο.
- 46 Οι παρεμβαίνουσες παρατηρούν ότι από την απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Οκτωβρίου 1991, 185/90 P, Επιτροπή κατά Gill (Συλλογή 1991, σ. I-4779), προκύπτει ότι η ιατρική εξέταση διορισμού αποσκοπεί αποκλειστικά στην εξυπηρέτηση των συμφερόντων του θεσμικού οργάνου. Στην πραγματικότητα, επομένως, έχει θεσπιστεί, κατά τη γνώμη των παρεμβαίνουσών, για να διατηρεί την ισορροπία του προϋπολογισμού του οικείου οργάνου, ώστε να αποφεύγεται το ενδεχόμενο το όργανο αυτό να αναγκαστεί, αργά ή γρήγορα, να υποβληθεί σε σημαντικά έξοδα. Ο σκοπός αυτός δεν συμβιβάζεται με το δικαίωμα σεβασμού της ιδιωτικής ζωής, όπως αυτό προβλέπεται στο άρθρο 8 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών (στο εξής: Σύμβαση). Οι παρεμβαίνουσες προσθέτουν ότι το γεγονός και μόνο ότι πραγματοποιήθηκε εν προκειμένω δοκιμασία ανιχνεύσεως του HIV συνιστά, καθαυτό, προσβολή του δικαιώματος του σεβασμού της ιδιωτικής ζωής, δεδομένου ότι η δοκιμασία αυτή ήταν εντελώς άχρηστη και περιττή, αφού ο προσφεύγων είχε ήδη δηλώσει την οροθετικότητά του.
- 47 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει εκ προοιμίου ότι, κατά το άρθρο 8, παράγραφος 1, της Συμβάσεως, «κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα στον σεβασμό της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής του, της κατοικίας του και της αλληλογραφίας του».

48 Όπως έκρινε το Δικαστήριο με την απόφασή του της 18ης Ιουνίου 1991, 260/89, ΕΡΤ (Συλλογή 1991, σ. I-2925), «τα θεμελιώδη δικαιώματα αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα των γενικών αρχών του δικαίου, για την τήρηση των οποίων μεριμνά το Δικαστήριο. Αυτό εμπνέεται, προς τούτο, από τις κοινές συνταγματικές παραδόσεις των κρατών μελών, καθώς και από τις ενδείξεις τις οποίες παρέχουν οι διεθνείς πράξεις περί προστασίας των δικαιωμάτων του ανθρώπου, για τις οποίες έχουν συνεργαστεί ή στις οποίες έχουν προσχωρήσει τα κράτη μέλη (βλ. ιδίως απόφαση της 14ης Μαΐου 1974, 4/73, Nold, Rec. 1974, σ. 491, σκέψη 13). Εξέχουσα θέση κατέχει, σ' αυτό το πλαίσιο, η Ευρωπαϊκή Σύμβαση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (βλ. ιδίως απόφαση της 15ης Μαΐου 1986, 222/84, Johnston, Συλλογή 1986, σ. 1651, σκέψη 18). Εξ αυτού έπεται ότι, όπως έκρινε το Δικαστήριο με την απόφαση της 13ης Ιουλίου 1989, 5/88, Wachauf (Συλλογή 1989, σ. 2609, σκέψη 19), δεν μπορούν να γίνουν δεκτά στην Κοινότητα μέτρα μη συνάδοντα προς τον σεβασμό των ως άνω αναγνωρισμένων και κατοχυρωμένων δικαιωμάτων του ανθρώπου».

49 Εξάλλου, σύμφωνα με το άρθρο ΣΤ, παράγραφος 2, της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, που τέθηκε σε ισχύ από την 1η Νοεμβρίου 1993, «η Ένωση σέβεται τα θεμελιώδη δικαιώματα, όπως κατοχυρώνονται με την Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950, και όπως προκύπτουν από τις κοινές συνταγματικές παραδόσεις των κρατών μελών, ως γενικές αρχές του κοινοτικού δικαίου».

50 Το Πρωτοδικείο κρίνει, πρώτον, ότι η απαίτηση που προβλέπει το προαναφερόμενο άρθρο 33 του ΚΥΚ, περί ιατρικής εξέτασης πριν από την πρόσληψη οποιουδήποτε υπαλλήλου των Κοινοτήτων, ουδόλως είναι αντίθετη προς τη θεμελιώδη αρχή του σεβασμού της ιδιωτικής ζωής, όπως ορίζεται στο άρθρο 8 της Συμβάσεως. Πράγματι, αφενός η ιατρική αυτή εξέταση αποσκοπεί να επιτρέψει στο θεσμικό όργανο να μην προβεί στον διορισμό ενός υποψηφίου που δεν είναι ικανός να εκπληρώσει τα προβλεπόμενα καθήκοντα ή να τον διορίσει σε θέση εργασίας τα καθήκοντα της οποίας να συμβιβάζονται με την κατάσταση της υγείας του. Ο σκοπός αυτός είναι απόλυτα θεμιτός στο πλαίσιο οποιουδήποτε συστήματος δημοσίας διοικήσεως και ανταποκρίνεται τόσο στο συμφέρον των θεσμικών οργάνων όσο και σ' αυτό των κοινοτικών υπαλλήλων. Αφετέρου, το Πρωτοδικείο σημειώνει ότι η προϋπόθεση της ιατρικής εξέτασης πριν από την πρόσληψη των υπαλλήλων αποτελεί μια κοινή προϋπόθεση στην πλειονότητα των εννόμων τάξεων των κρατών μελών. Υπό τις συνθήκες αυτές, η αρχή σύμφωνα με την οποία διενεργείται ιατρική εξέταση διορισμού δεν μπορεί να κριθεί ασυμβίβαστη προς το δικαίωμα του σεβασμού της ιδιωτικής ζωής. Το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται από το γεγονός ότι η αρνητική

γνωμάτευση που καταρτίζεται κατά την εν λόγω εξέταση βασίζεται εν μέρει σε δηλώσεις στις οποίες προβαίνει εκουσίως ο υποψήφιος για μια θέση εργασίας στην κοινοτική δημόσια διοίκηση.

- 51 Το Πρωτοδικείο φρονεί, δεύτερον, ότι αυτή η ιατρική εξέταση, που προηγείται του διορισμού, πρέπει, για να μην είναι εντελώς άχρηστη, να περιλαμβάνει κατ' ανάγκη μια κλινική εξέταση και ενδεχομένως τις συμπληρωματικές βιολογικές δοκιμασίες που κρίνει αναγκαίες ο ιατρός-σύμβουλος. Στην προκειμένη περίπτωση, το Πρωτοδικείο σημειώνει ότι ο προσφεύγων δήλωσε αυθορμητώς ότι είναι οροθετικός και ότι δεν αμφισβητείται ότι δέχθηκε να υποβληθεί σε δοκιμασία ανιχνεύσεως του HIV. Συνεπώς, το επιχείρημα των παρεμβαίνουσών, ότι αυτή η δοκιμασία ανιχνεύσεως ήταν άχρηστη και περιττή, είναι εντελώς αβάσιμο και το Πρωτοδικείο, μη έχοντας άλλη δυνατότητα από το να διαπιστώσει ότι η δοκιμασία αυτή κρίθηκε αναγκαία ή, τουλάχιστον, χρήσιμη από τον ιατρό-σύμβουλο, δεν μπορεί να κρίνει, στο πλαίσιο του ελέγχου νομιμότητας που ασκεί, αυτή την αποκλειστικά ιατρικής φύσεως εκτίμηση.

Ός προς τον λόγο που στηρίζεται στην καταφανή πλάνη εκτιμήσεως και στην παράβαση των συμπερασμάτων του Συμβουλίου και των Υπουργών Υγείας των κρατών μελών συνελθόντων στα πλαίσια του Συμβουλίου της 15ης Δεκεμβρίου 1988 σχετικά με το AIDS

Τα επιχειρήματα των διαδίκων

- 52 Ο προσφεύγων και οι παρεμβαίνουσες ισχυρίζονται, καταρχάς, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε κατόπιν καταφανούς πλάνης εκτιμήσεως, καθόσον βασίζεται σε εσφαλμένες εκτιμήσεις του ιατρού-συμβούλου, σύμφωνα με τις οποίες ο προσφεύγων πάσχει και έχει υπερβεί το στάδιο της απλής οροθετικότητας. Οι διαπιστώσεις αυτές αναιρούνται, αφενός, από τις ιατρικής φύσεως διαπιστώσεις του ιατρού-συμβούλου της Επιτροπής που έγιναν κατά την ιατρική εξέταση διορισμού, επ' ευκαιρία της οποίας αυτός δεν διέγνωσε καμιά ιδιαίτερη πάθηση και, αφετέρου, από τη βεβαίωση, που περιέχεται στην ιατρική έκθεση την οποία κατάρτισε στις 14 Νοεμβρίου 1991 ο θεράπων ιατρός του προσφεύγοντος Dr. F. που είναι ειδικός στον τομέα αυτό, ότι η κλινική κατάσταση και η ανοσοποιητική κατάσταση του προσφεύγοντος ήταν ικανοποιητικές. Κατά την άποψη του προσφεύγοντος, είναι σημαντικό ότι η «τιμή του T4» ουδέποτε υπήρξε χαμηλότερη από το όριο που θεωρείται ενδεικτικό της εκδηλώσεως της νόσου. Ο προσφεύγων υπογραμμίζει ότι απ' όλες τις γενι-

κές ιατρικές εξετάσεις στις οποίες τον υπέβαλε περιοδικώς ο Dr. F. του κατέστη δυνατό να συμπεράνει ότι τα αποτελέσματα της κλινικής εξέτασεως παρέμειναν εντός των ορίων του φυσιολογικού.

53

Ο προσφεύγων παρατηρεί στη συνέχεια ότι οι εκτιμήσεις της Επιτροπής σχετικά με την ακαταλληλότητα των περιβαλλοντολογικών συνθηκών και την ανεπάρκεια της ιατρικής υποδομής στις αναπτυσσόμενες χώρες, ενόψει της οροθετικότητάς του, αντικρούονται όχι μόνο από τις ιατρικές εκτιμήσεις που διατυπώθηκαν κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, αλλά και από την επαγγελματική δραστηριότητα που ο ίδιος ασκεί σήμερα. Συναφώς, εκθέτει ότι εργάζεται, από τον Μάρτιο του 1991, ως ερευνητής στην υπηρεσία του Κέντρου Διεθνούς Συνεργασίας στον τομέα της αγρονομικής έρευνας για την ανάπτυξη και με την ιδιότητα αυτή είναι από τον Ιανουάριο του 1992 υπεύθυνος για ένα γεωργικό σχέδιο αναπτύξεως στην πόλη Xalapa του Μεξικού. Κατά τον προτάθηκαν στο πλαίσιο της θέσεως εργασίας ειδικευμένου υπαλλήλου διοικήσεως στην υπηρεσία της Επιτροπής. Συναφώς, ο προσφεύγων υπογραμμίζει ότι, πριν από την αναχώρησή του για το Μεξικό, υποβλήθηκε σε εξέταση στο Ιατρικό Κέντρο των Επιχειρήσεων που ασκούν δραστηριότητες στο εξωτερικό, κατόπιν της οποίας ο Dr. P. εξέδωσε, στις 27 Ιανουαρίου 1992, θετική γνωμάτευση για την αναχώρησή του για το Μεξικό, με δεδομένο ότι προβλεπόταν η επιστροφή του σε τακτά διαστήματα στο Montpellier. Ο προσφεύγων θεωρεί ότι η απόφαση αυτή είναι ταυτόσημη με υπέρ αυτού γνωμάτευση περί πληρώσεως των προϋποθέσεων υγείας. Τέλος, ισχυρίζεται ότι η ορθότητα αυτής της θετικής γνωματεύσεως επιβεβαιώνεται από την ίδια του την εμπειρία, καθόσον ασκεί ήδη για ορισμένο διάστημα την επαγγελματική του δραστηριότητα σε αναπτυσσόμενη χώρα. Από την εμπειρία αυτή ο προσφεύγων συνάγει ότι η οροθετικότητά του είναι απολύτως συμβατή με τα καθήκοντά του ως ερευνητή σε αναπτυσσόμενες χώρες, οι οποίες δεν διαθέτουν παρά μόνο περιορισμένη ιατρική υποδομή.

54

Ο προσφεύγων και οι παρεμβαίνουσες υποστηρίζουν ακόμη ότι, δεδομένου ότι έχει αποδειχθεί ότι ο προσφεύγων δεν έχει υπερβεί το στάδιο της απλής οροθετικότητας και ότι δεν παρουσιάζει παθολογικά συμπτώματα συνδεδεμένα με το AIDS, η Επιτροπή δεν τήρησε τα συμπεράσματα του Συμβουλίου και των

Υπουργών Υγείας, αφού ο προσφεύγων έπρεπε να έχει αντιμετωπιστεί ως «κατανοικός εργαζόμενος κατάλληλος προς εργασία», και όχι να αποκλεισθεί λόγω μη πληρώσεως των προϋποθέσεων υγείας.

- 55 Οι παρεμβαίνουσες ισχυρίζονται εξάλλου ότι, απ' ό, τι γνωρίζουν, ούτε ο ιατρός-σύμβουλος της Επιτροπής ούτε οι ιατροί που μετείχαν στη σύνθεση της υγειονομικής επιτροπής διέθεταν κάποιον ιδιαίτερο τίτλο ή πείρα αποδεικνύουσα την αρμοδιότητά τους στον τομέα των μεταδοτικών νόσων και, πιο συγκεκριμένα, των προβλημάτων που συνδέονται με τις ανοσοποιητικές ανεπάρκειες που απορρέουν από τη μόλυνση από τον HIV.
- 56 Η Επιτροπή αντιτάσσει ότι ο λόγος ακυρώσεως που προβάλλει ο προσφεύγων καταλήγει να θέτει υπό αμφισβήτηση τις καθαρά ιατρικής φύσεως κρίσεις που σχημάτισαν διαδοχικώς ο ιατρός-σύμβουλος του οργάνου και η δευτεροβάθμια υγειονομική επιτροπή. Συναφώς, η Επιτροπή υπενθυμίζει τη νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου σχετικά με την έκταση του δικαστικού ελέγχου που ασκείται όσον αφορά τη νομιμότητα της αρνήσεως προσλήψεως με το αιτιολογικό της μη πληρώσεως των προϋποθέσεων υγείας. Η ιατρική γνωμάτευση, που εκδόθηκε με βάση τα αποτελέσματα της κλινικής εξετάσεως και της ιατρικής εκθέσεως του Dr. F., χαρακτηρίζεται από μια λογική σχέση μεταξύ των ιατρικών διαπιστώσεων που περιέχει και του συμπεράσματος περί μη πληρώσεως των προϋποθέσεων υγείας στο οποίο καταλήγει και δεν μπορεί, συνεπώς, να θεωρηθεί ως εκδοθείσα από καταφανή πλάνη εκτιμήσεως. Όπως διατείνεται η Επιτροπή, η έκθεση της 14ης Νοεμβρίου 1991 που κατάρτισε ο θεράπων ιατρός του προσφεύγοντος, Dr. F., διαπιστώνει, πράγματι, μια ανοσοποιητική μεταβολή, μια πτώση της «τιμής του T4» που συνδέεται με μια συμπτωματολογία περιλαμβάνουσα κλινικές εκδηλώσεις, συνήθως στην περίπτωση μολύνσεως από το HIV, και συγκεκριμένα μια τριχοειδής λευκοπλασία της γλώσσας και μια στοματοφαρυγγική καντιντίαση. Η ύπαρξη αυτών των μολύνσεων επιτρέπει, κατά τη γνώμη της καθής, τη διαπίστωση ότι κατά την ιατρική εξέταση διορισμού ο προσφεύγων είχε υπερβεί το στάδιο της ασυμπτωματικής οροθετικότητας και ότι είχε εισέλθει σε προχωρημένη εξελικτική φάση της ασθένειας. Η ιατρική έκθεση που κατάρτισε μεταγενέστερα, στις 28 Σεπτεμβρίου 1993, πάλι ο Dr. F., και που διαπιστώνει μια ικανοποιητική κλινική κατάσταση του προσφεύγοντος και βελτίωση της ανοσοποιητικής του καταστάσεως

δεν αρκεί για να αποδείξει ότι ο ιατρός-σύμβουλος του οργάνου υπέπεσε σε καταφανή πλάνη εκτιμήσεως όσον αφορά τα ιατρικά δεδομένα που είχε στη διάθεσή του κατά την εξέταση στην οποία προέβη.

57 Η Επιτροπή προσθέτει, συναφώς, ότι οι εν λόγω δραστηριότητες στον τομέα της γεωργίας στις τροπικές και υποτροπικές ζώνες ασκούνται σε «χώρες κινδύνου», λαμβανομένων υπόψη των κινδύνων μόλυνσεων και την έλλειψη κατάλληλης υποδομής ιατρικής παρακολουθήσεως. Πρόκειται συγκεκριμένα για μια σημαντική παράμετρο την οποία ορθώς έλαβε υπόψη ο ιατρός-σύμβουλος, όπως προκύπτει από τη γνωμάτευση περί μη πληρώσεως των προϋποθέσεων υγείας.

58 Η Επιτροπή ισχυρίζεται, τέλος, ότι η πρακτική που ακολουθεί κατά κανόνα και την οποία ακολούθησε εν προκειμένω αντιστοιχεί ακριβώς στη θέση που έχει διατυπωθεί στα συμπεράσματα του Συμβουλίου και των Υπουργών Υγείας. Πράγματι, η υγειονομική υπηρεσία διαπίστωσε ότι ο προσφεύγων παρουσίαζε παθολογικά συμπτώματα συνδεδεμένα με το AIDS, με αποτέλεσμα ο προσφεύγων να μην καλύπτεται από τα εν λόγω συμπεράσματα.

Η εκτίμηση του Πρωτοδικείου

59 Το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι από τα συμπεράσματα του Συμβουλίου και των Υπουργών Υγείας προκύπτει ότι ένας «φορέας του HIV που δεν παρουσιάζει παθολογικά συμπτώματα συνδεδεμένα με το AIDS θα πρέπει να θεωρείται και να αντιμετωπίζεται ως κανονικός εργαζόμενος, κατάλληλος προς εργασία».

60 Τόσο από τα υπομνήματα που κατέθεσε η Επιτροπή όσο και από την αγωγή του εκπροσώπου της κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση προκύπτει ότι η Επιτροπή θεωρεί ότι δεσμεύεται από τα εν λόγω συμπεράσματα. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο φρονεί ότι τα συμπεράσματα αυτά δεν μπορούν να θεωρηθούν ως καταστατικές ή κανονιστικές διατάξεις, πλην όμως πρέπει να θεωρηθούν ως ενδεικτικοί κανόνες συμπεριφοράς, τους οποίους επι-

βάλλει η ίδια η διοίκηση στον εαυτό της και από τους οποίους δεν μπορεί, ενδεχομένως, να παρεκκλίνει χωρίς να διευκρινίσει τους λόγους που υπαγορεύουν την παρέκκλιση, αν δεν θέλει να παραβιάσει την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως (βλ. την απόφαση του Πρωτοδικείου της 7ης Φεβρουαρίου 1991, 2/90, Ferreira de Freitas κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-103).

- 61 Στη συνέχεια, πρέπει να υπομνηστεί, όσον αφορά την έκταση του δικαστικού ελέγχου ως προς τη νομιμότητα της αρνήσεως προσλήψεως που αιτιολογείται από τη μη πλήρωση των προϋποθέσεων υγείας, ότι, κατά πάγια νομολογία, ο κοινοτικός δικαστής δεν μπορεί να υποκαταστήσει με τη δική του εκτίμηση μια γνωμάτευση που αφορά ειδικώς ιατρικής φύσεως ζητήματα. Όστόσο, στο Πρωτοδικείο εναπόκειται, στο πλαίσιο του δικαστικού ελέγχου που ασκεί, να ελεγχθεί αν η διαδικασία προσλήψεως έχει χωρήσει κατά τρόπο νόμιμο και, ειδικότερα, να εξετάζει αν η απόφαση της ΑΔΑ περί αρνήσεως προσλήψεως ενός υποψηφίου λόγω μη πληρώσεως των προϋποθέσεων υγείας ερείδεται επί αιτιολογημένης ιατρικής γνωματεύσεως, με την οποία αποδεικνύεται λογική σχέση μεταξύ των ιατρικών διαπιστώσεων που περιλαμβάνει και του συμπεράσματος στο οποίο καταλήγει (βλ. την απόφαση του Δικαστηρίου της 26ης Ιανουαρίου 1984, 189/82, Seiler κ. λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1984, σ. 229, και την προαναφερθείσα απόφαση X κατά Επιτροπής).
- 62 Τέλος, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου, ο ιατρός-σύμβουλος ενός θεσμικού οργάνου μπορεί να στηρίξει τη γνωμάτευσή του περί μη πληρώσεως των προϋποθέσεων υγείας όχι μόνο στη διάγνωση υφισταμένων σωματικών ή ψυχικών διαταραχών αλλά και στην ιατρικώς θεμελιούμενη πρόγνωση μελλοντικών διαταραχών, οι οποίες θα μπορούσαν στο εγγύς μέλλον να διακυβεύσουν την κανονική εκπλήρωση των προβλεπομένων καθηκόντων (βλ. την απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Ιουνίου 1980, 155/78, M κατά Επιτροπής, Rec. 1980, σ. 1797, και την προαναφερθείσα απόφαση X κατά Επιτροπής).
- 63 Στο Πρωτοδικείο, επομένως, εναπόκειται, αφενός, να ελέγξει αν υφίσταται, εν προκειμένω, λογική σχέση ανάμεσα στις ιατρικές διαπιστώσεις της υγειονομικής υπηρεσίας του θεσμικού οργάνου και στα συμπεράσματα που συνήγαγε από αυτές η ΑΔΑ με την προσβαλλομένη απόφαση και, αφετέρου, να εξετάσει αν τα συμπεράσματα του Συμβουλίου και των Υπουργών Υγείας τηρήθηκαν στην υπό κρίση υπόθεση.

- 64 Όσον αφορά την ύπαρξη λογικής σχέσεως μεταξύ των ιατρικών διαπιστώσεων που έγιναν κατά την ιατρική εξέταση διορισμού και του συμπεράσματος περί μη πληρώσεως των προϋποθέσεων υγείας εκ μέρους του προσφεύγοντος, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, αφενός, ότι από τον ιατρικό φάκελο που προσκόμισε η Επιτροπή και ο οποίος περιλαμβάνει την κλινική και βιολογική εξέταση στην οποία προέβη ο ιατρός-σύμβουλος και την ιατρική έκθεση την οποία κατάρτισε στις 14 Νοεμβρίου 1991 ο θεράπων ιατρός του προσφεύγοντος, Dr. F., προκύπτει ότι η ιατρική εξέταση απέδειξε την ύπαρξη έμμονης τριχοειδούς λευκοπλασίας, μιας πιθανής στοματικής καντιντιάσεως, ενός υποπληθυσμού του $T4 = 293/\text{mm}^3$ (κανονική τιμή 675-1575) και μια σχέση $T4/T8 = 0,6$ (κανονική τιμή 1-3) και, αφετέρου, ότι από τις απαντήσεις που έδωσαν οι δύο ιατροί που παρέστησαν στην επ' ακροατηρίου συζήτηση προκύπτει ότι ένας φορέας του HIV, που παρουσιάζει αυτά τα συμπτώματα, κατατάσσεται στην κατηγορία IV (συμπτωματικός), υποκατηγορία C2 (συνδεόμενες μολύνσεις), σύμφωνα με την κατάταξη των διαφορετικών σταδίων εξέλιξης προς τη νόσο του AIDS, η οποία, όπως δέχθηκαν οι δύο ιατροί που παρέστησαν στην επ' ακροατηρίου συζήτηση, χρησιμοποιούνταν κατά τον χρόνο διεξαγωγής των εν λόγω ιατρικών εξετάσεων από το σύνολο της επιστημονικής κοινότητας.
- 65 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι δεν αποδείχθηκε ότι η ιατρική γνωμάτευση, την οποία εξέδωσε ο ιατρός-σύμβουλος και επικύρωσε η υγειονομική επιτροπή, πάσχει από καταφανή πλάνη εκτιμήσεως. Το Πρωτοδικείο θεωρεί, αντιθέτως, ότι, όπως ακριβώς υποστήριξε η Επιτροπή, όντως υπάρχει λογική σχέση μεταξύ των ιατρικών διαπιστώσεων που περιέχει η γνωμάτευση και του συμπεράσματος στο οποίο αυτή καταλήγει, όσον αφορά τη μη πλήρωση εκ μέρους του προσφεύγοντος των προϋποθέσεων υγείας που απαιτούνται για την εκπλήρωση των καθηκόντων της θέσεως εργασίας που επιδίωκε να καταλάβει, ιδίως ενόψει του γεγονότος ότι τα εν λόγω καθήκοντα έπρεπε να ασκούνται σε αναπτυσσόμενες χώρες, στις οποίες, όπως δέχθηκαν ο προσφεύγων και οι παρεμβαίνουσες κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, οι κίνδυνοι μολύνσεων είναι μεγαλύτεροι απ' ό, τι επί ευρωπαϊκού εδάφους.
- 66 Όσον αφορά το επιχείρημα του προσφεύγοντος ότι η γνωμάτευση περί μη πληρώσεως των προϋποθέσεων υγείας εκδόθηκε κατόπιν καταφανούς πλάνης εκτιμήσεως, καθόσον είναι αντίθετη προς το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξε ο Dr. F. στην έκθεσή του της 14ης Νοεμβρίου 1991, από την οποία προκύπτει ότι η κλινική κατάσταση και η ανοσοποιητική κατάσταση του προσφεύγοντος ήταν ικανοποιητικές, το Πρωτοδικείο, αναγιγνώσκοντας την έκθεση αυτή, διαπιστώνει ότι το συμπέρασμα του Dr. F. δεν μπορεί λογικά να ερμηνευθεί παρά μόνον υπό την έννοια ότι, ενόψει των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών της περι-

πτώσεως του προσφεύγοντος, η κατάσταση του μπορούσε να θεωρηθεί ικανοποιητική. Συνεπώς, το συμπέρασμα αυτό ουδόλως αντιφάσκει προς το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξε ο ιατρός-σύμβουλος της Επιτροπής και το οποίο επικύρωσε η δευτεροβάθμια υγειονομική επιτροπή. Αυτό το επιχείρημα του προσφεύγοντος δεν μπορεί, επομένως, να γίνει δεκτό.

- 67 Όσον αφορά το επιχείρημα του προσφεύγοντος, που αντλείται από το γεγονός ότι εργάστηκε για ορισμένο χρονικό διάστημα στο Μεξικό χωρίς το παραμικρό πρόβλημα, αρκεί να σημειωθεί αφενός ότι το Μεξικό δεν ανήκει στην ομάδα των αποκαλούμενων χωρών ΑΚΕ (Αφρική-Καραϊβική-Ειρηνικός), στις οποίες έπρεπε να ασκούνται τα καθήκοντα της θέσεως εργασίας για την οποία ήταν υποψήφιος ο προσφεύγων, και αφετέρου ότι, όπως δέχθηκαν οι δύο ιατροί που παρέστησαν στην επ' ακροατηρίου συζήτηση, η ιατρική υποδομή που υπάρχει στο Μεξικό δεν μπορεί γενικώς να συγκριθεί προς εκείνη των χωρών ΑΚΕ, η οποία είναι λιγότερο αναπτυγμένη.
- 68 Σχετικά με το επιχείρημα των παρεμβαινουσών που αφορά την αρμοδιότητα του ιατρού-συμβούλου της Επιτροπής και των ιατρών-μελών της υγειονομικής επιτροπής, αρκεί να παρατηρηθεί ότι δεν εναπόκειται στον κοινοτικό δικαστή να εκτιμήσει, στο πλαίσιο του δικαστικού ελέγχου που ασκεί επί της γνωματεύσεως περί της μη πληρώσεως των προϋποθέσεων υγείας, την επιστημονική αρμοδιότητα των ιατρών που εξέδωσαν τη γνωμάτευση αυτή. Επιπλέον και εν πάση περιπτώσει, πρέπει να σημειωθεί ότι η Επιτροπή εξέθεσε αφενός ότι ο ιατρός-σύμβουλος έχει παρακολουθήσει πολλά επιμορφωτικά σεμινάρια και έχει παραστεί σε πολλά συνέδρια με θέμα το AIDS, ότι είναι κάτοχος του διπλώματος του Ινστιτούτου τροπικής ιατρικής της Αμβέρσας και ότι έχει ασκήσει το επάγγελμά του επί έξι χρόνια στο έδαφος χώρας της Κεντρικής Αφρικής και αφετέρου ότι ο ιατρός-σύμβουλος και η υγειονομική επιτροπή στηρίχθηκαν, όπως προκύπτει από τις γνωματεύσεις που εξέδωσαν, στην ιατρική έκθεση που κατάρτισε στις 14 Νοεμβρίου 1991 ο Dr. F., που είναι ειδικός αναγνωρισμένου κύρους στον τομέα αυτόν.
- 69 Τέλος, όσον αφορά την προβαλλόμενη μη τήρηση των συμπερασμάτων του Συμβουλίου και των Υπουργών Υγείας, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι ο προσφεύγων, δεδομένου ότι κατά τον χρόνο των υπό κρίση περιστατικών ανήκε στην κατηγορία IV (συμπτωματικός), υποκατηγορία C2 (συνδεδεμένες μολύνσεις), σύμφωνα με την κατάταξη των διαφορετικών σταδίων της εξέλιξεως προς το AIDS που ίσχυε εκείνο το χρονικό σημείο, δεν καλυπτόταν από τα εν λόγω

συμπεράσματα, τα οποία αφορούν, όπως αναφέρθηκε ανωτέρω, μόνο τα πρόσωπα που δεν παρουσιάζουν παθολογικά συμπτώματα συνδεδεμένα με το AIDS, πράγμα που δεν συμβαίνει στην περίπτωση του προσφεύγοντος. Επομένως, η Επιτροπή τήρησε τα εν λόγω συμπεράσματα.

- 70 Από τα παραπάνω προκύπτει ότι ο λόγος ακυρώσεως δεν μπορεί να γίνει δεκτός και ότι, κατά συνέπεια, τα αιτήματα ακυρώσεως πρέπει να απορριφθούν.

Ός προς τα αιτήματα χρηματικής ικανοποίησης

- 71 Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή οφείλει να ικανοποιήσει την ηθική βλάβη που αυτός υπέστη εξαιτίας του υπηρεσιακού πταίσματος που διέπραξε η τελευταία, το οποίο συνίσταται στην εσφαλμένη εκτίμηση περί της εκ μέρους του πληρώσεως των προϋποθέσεων υγείας και στην πρόδηλη παραβίαση ορισμένων γενικών αρχών του κοινοτικού δικαίου και των θεμελιωδών δικαιωμάτων.
- 72 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι από την εξέταση των λόγων που προβλήθηκαν προς στήριξη των αιτημάτων ακυρώσεως δεν αποδείχθηκε καμία παραβίαση εκ μέρους της Επιτροπής των δικαιωμάτων του προσφεύγοντος ούτε καμία πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, με αποτέλεσμα να μην έχει αποδειχθεί ότι η Επιτροπή διέπραξε σφάλμα ικανό να επισύρει την ευθύνη της. Υπό τις περιστάσεις αυτές, τα αιτήματα περί χρηματικής ικανοποίησης πρέπει επίσης να απορριφθούν.
- 73 Απ' όλα τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

- ⁷⁴ Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υποβλήθηκε σχετικό αίτημα. Σύμφωνα με το άρθρο 88 του κανονισμού αυτού, στις διαφορές μεταξύ των Κοινοτήτων και των υπαλλήλων τους, τα όργανα φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν. Συνεπώς, κάθε διάδικος, συμπεριλαμβανομένων των παρεμβαινουσών, θα φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.**
- 2) Κάθε διάδικος θα φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα.**

García-Valdecasas

Vesterdorf

Biancarelli

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 14 Απριλίου 1994.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

R. García-Valdecasas